

ISTENES TIBOR

Ahogy

Ahogy a csend ül a harangban,
Vagy a szótlan lélekben a bánat,
Úgy fonja körbe faggyal
A végzet egy nyári éjszakámat.

Ahogy a gyümölcsben szunnyad a mámor,
Ahogy arctalan szíveken terjed a vágy,
Úgy nehezedik rajtam az álom,
Úgy láncol magához az ág.

Ahogy a kenyér végén a sercli
Véget rajzol a lisztnek,
Úgy teljesedem ki én is, a véges,
Míg szavaid hitre visznek.

Ahogy a fütty ábránd a madárban,
Ahogy hang nélkül dalol az élet,
Úgy hordom magamban féltve
A sok elgurult, fénnyé vált évet.

Belső köröm

A lábam hajt, nem a karom,
Futok még, de nem akarom,
Hogy bezárjon végül a kör.

Ujjam kapar, nem a köröm,
Kivájódott belső köröm,
Mégis magamba zárt.

Magam tettem körbe zárat,
Körön futva a kör bezárat,
De fentről nézve szabad vagyok.